

Musalangu, Zambia

Als een uitslaande brand vlamde de ondergaande zon door de Afrikaanse bush, heet en rood-geel in de verzengende hitte die het junglekamp nog in haar greep had. In het oosten staken de heuvels langs de bovenloop van de Makwelerivier de lucht in als afgesleten groene tanden.

Rond een platgetreden open plek stond een stel stoffige canvas-tenten in de schaduw van een stel oude *musasa*-bomen met takken die zich als smaragdgroene parasols over het safarikamp spreidden. Een sliertje rook van een kookvuur slingerde zich omhoog door het bladerdak en voerde de verlokkelijke geur mee van brandend *mopane*-hout en koedoe aan het spit.

In de schaduw van de middelste boom zaten twee gestalten, een man en een vrouw, op kampeerstoelen aan weerszijden van een tafel, elk met een ijskoud glas voor zich. Ze hadden stoffige kakikleding aan, met lange broekspijpen en mouwen tegen de tseetseevliegen die 's avonds actief werden. Ze waren beiden achter in de twintig. De man, lang en slank, viel op door een koele, bijna ijzig bleke teint die ongevoelig leek voor de hitte. Dat gold echter niet voor de vrouw, die zich loom koelte toewuifde met een groot bananenblad, zodat de dikke bos roodbruin haar opwoei, die ze losjes had opgebonden met een eindje touw dat ze ergens had gevonden. Haar huid was gebruind en ze zag er ontspannen uit. Hun gedempte gesprek, af en toe onderbroken door een schaterlach van de vrouw, klonk amper boven het geluid van de Afrikaanse jungle uit: de kreten van meerkatten, het gekrijs van frankolijnen en het gesnater van vuurvinken, die zich vermengden met het geratel van potten en pannen in de keukentent. Onder dat alles klonk als grondtoon het brullen van een leeuw in de verte, diep in de bush.

De man en de vrouw waren Aloysius X.L. Pendergast en zijn

vrouw Helen. Twee jaar tevoren waren ze getrouwd, en nu hadden ze net een safari achter de rug in wildpark Musalangu, waar ze in het kader van een wildbeheerprogramma van de Zambiaanse regering wild hadden afgeschoten: bosantilopen en hun kleinere soortgenoten, de blauwe duiker.

‘Nog eentje?’ vroeg Pendergast. Hij hief de cocktailshaker op en keek zijn vrouw aan.

‘Nog een?’ antwoordde ze lachend. ‘Aloysius, was je soms wat van plan?’

‘Geenszins. Ik hoopte op een goed gesprek over Kants categorische imperatief.’

‘Zie je nou wel. Mijn moeder had me nog zo gewaarschuwd. Je trouwt met iemand omdat hij handig is met een geweer, en dan moet je erachter komen dat hij het brein van een ocelot heeft.’

Pendergast grinnikte, nam een slok en keek naar zijn glas. ‘Die Afrikaanse munt is behoorlijk pittig.’

‘Arme Aloysius, je mist je mint julep. Nou, als je die FBI-baan van Mike Decker aanneemt, kun je dag en nacht julep drinken.’

Hij nam nog een bedachtzame slok en keek zijn vrouw aan. Opmerkelijk, zo snel als zij bruin werd in de Afrikaanse zon. ‘Die ga ik niet aannemen, heb ik besloten.’

‘Waarom niet?’

‘Ik weet niet of ik het aankan om in New Orleans te gaan wonen, met alles wat daarbij hoort: de familietoestanden, de nare herinneringen. En ik heb langzamerhand wel genoeg geweld gezien, vind je ook niet?’

‘Geen idee – is dat zo? Je zegt niet veel over je verleden. Nog steeds niet.’

‘Ik ben niet uit FBI-hout gesneden. Ik heb het niet zo op regel-tjes. En bovendien vlieg jij de hele wereld over met die Vliegende Dokters van je; we kunnen wonen waar we maar willen, zolang we maar in de buurt van een internationale luchthaven zitten. Zoals de dichter zegt: “Onze twee zielen beleven dus geen breuk, maar spreiden zich uit, als flinterdun geslagen goud.”’

‘Ga nou niet hartje Afrika John Donne zitten citeren. Kipling lijkt me veel toepasselijker.’

“Iedere vrouw weet alles over alles,” repliceerde hij prompt.

‘Bespaar me bij nader inzien Kipling ook maar. Waar hield jij je

in je jonge jaren mee bezig? Heb je Bartletts befaamde citatenboek soms uit je hoofd geleerd?’

‘Onder andere.’ Pendergast keek op. Uit westelijke richting kwam iemand over het pad aanlopen. Een lange man van de Nyimba-stam, gekleed in een short en een smerig t-shirt. Hij had een ouderwets geweer over zijn schouder hangen en hield een gevorkte wandelstok in zijn hand. Toen hij het kampement naderde, bleef hij staan en riep een groet in het Bemba, de lingua franca van het land. Vanuit de keukentent nodigde iemand hem uit om verder te komen, en daarop liep de man verder in de richting van de tafel waaraan de Pendergasts zaten.

Beiden stonden op. ‘*Umú-ntú ú-mó umú-sumá á-áfíká,*’ zei Pendergast als begroeting, en hij omklemde de stoffige, warme hand van de man volgens Zambiaanse traditie. De man hield Pendergast zijn wandelstok voor; in de vork zat een briefje geklemd.

Pendergast ging over op het Engels. ‘Voor mij?’ vroeg hij.

‘Van de gouverneur.’

Pendergast keek zijn vrouw even aan, pakte het briefje en vouwde het open.

Mijn beste Pendergast,

Ik wil je zo snel mogelijk spreken per SSB. We hebben een vervelende toestand hier in kamp Kingazu – verdomd vervelend.

*Alistair Woking, districtscommissaris
Zuid-Luangwa*

ps Beste kerel, je weet maar al te goed dat je bij ieder kampement dient te zorgen voor SSB-communicatie. Dat zijn de regels. Het is knap lastig zo’n koerier te moeten sturen.

‘Dat klinkt niet best,’ zei Helen Pendergast, die over haar mans schouder had meegelezen. ‘Wat zou dat zijn, die “vervelende toestand”?’

‘Misschien heeft een neushoorn amoureuze avances gemaakt naar een toeriste op fotosafari.’

‘Dat is niet om te lachen,’ zei Helen, maar ze lachte evenzogoed.

‘Het is anders wel bronsttijd.’ Pendergast vouwde het briefje op

en stak het in zijn borstzak. ‘Ik vrees dat dit het einde betekent van onze échte safari.’

Hij liep naar de tent, opende een krat en begon de gehavende metalen buizen van een antenne in elkaar te schroeven. Hij bracht het ding naar een musasa-boom en maakte hem vast aan een hoge tak. Toen hij weer naar de grond was afgedaald, stak hij de stekker van de kabel in de radio die hij op tafel had gezet, zette het toestel aan, draaide aan de knoppen op zoek naar de juiste frequentie en stuurde zijn oproep weg. Even later klonk de geïrriteerde stem van de districtscommissaris, piepend en krakend.

‘Pendergast? Waar zit jij in godsnaam?’

‘Bovenloop van de Makwelerivier.’

‘Verdorie. Ik had gehoopt dat je dichterbij de Banta Road zat. Waarom hou je die ssb niet in de lucht? Ik probeer je al uren te bellen!’

‘Mag ik vragen wat er aan de hand is?’

‘Hier in kamp Kingazu. Een Duitse toerist door een leeuw verscheurd.’

‘Wat voor idioot laat dat nou gebeuren?’

‘Dat was het niet. De leeuw is bij klaarlichte dag het kamp binnengekomen. Hij greep de toerist toen die vanuit de messtent terug naar zijn eigen hut liep, en heeft de krijsende man de bush in gesleept.’

‘En nu?’

‘Dat kun je je toch zeker wel indenken! De vrouw was hysterisch, het hele kamp was over de rooie, er moest een helikopter aan te pas komen om de toeristen daar weg te halen. Het achtergebleven kamppersoneel schijt zeven kleuren bagger. Die vent was een beroemd Duits fotograaf – we maken geen beste beurt!’

‘Heb je de sporen kunnen volgen?’

‘We hebben spoorzoekers en wapens, maar niemand is bereid om achter déze leeuw aan de bush in te gaan. We hebben geen mensen met voldoende ervaring – of met genoeg ballen aan hun lijf. Daarom hebben we jou nodig, Pendergast. Jij moet die ellendeling opzoeken en... eh... de restanten van die arme Duitser veiligstellen voordat er niets over is voor de begrafenis.’

‘Hebben jullie het lijk dan niet teruggevonden?’

‘Niemand hier is bereid achter dat rotbeest aan te gaan! Je weet

hoe het er hier uitziet, met al dat struikgewas vanwege de olifantenstroperij. We hebben een verdomd ervaren jager nodig. En ik hoef jou niet te herinneren aan de voorwaarden van je jachtvergunning: wanneer nodig ben jij gehouden achter incidentele menseneters aan te gaan.'

'Aha.'

'Waar staat je landrover?'

'Bij de Fala Pans.'

'Maak dat je daar zo snel mogelijk heen komt. Het kamp hoef je niet op te breken; pak je geweren en zorg dat je ter plekke komt.'

'Dat kost me minstens een dag. Weet je zeker dat er niemand anders kan helpen? Iemand die dichterbij is?'

'Geen hond. Althans, niemand die ik vertrouwen kan.'

Pendergast keek even naar zijn vrouw. Die glimlachte, knipoogde en gebaarde met een gebruinde hand alsof ze een pistool afschoot. 'Oké. We gaan meteen op pad.'

'Nog iets.' De stem van de districtscommissaris aarzelde, en even klonk er niets dan stilte door de radio, onderbroken door gesis en geknetter.

'Wat?'

'Het is vast niet belangrijk. De vrouw die de aanval heeft gezien. Die zei...' Weer een pauze.

'Ja?'

'Die zei dat het een eigenaardig soort leeuw was.'

'Hoezo eigenaardig?'

'Hij had rode manen.'

'Je bedoelt, wat donkerder dan normaal? Dat zie je wel vaker.'

'Niet donkerder dan normaal. De manen van deze leeuw waren dieprood. Bijna bloedrood.'

Het bleef een hele tijd stil, tot de districtscommissaris uiteindelijk opmerkte: 'Maar natuurlijk kan het onmogelijk dezelfde leeuw zijn. Dat was veertig jaar geleden, in het noorden van Botswana. Ik heb nog nooit gehoord van een leeuw die ouder werd dan vijftientwintig. Jij wel?'

Zonder commentaar zette Pendergast de radio uit. Zijn zilvergrijze ogen glinsterden in de laatste zonnestrallen van de Afrikaanse jungle.